

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **O. B.**, zastoupeného JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2012, č. j. OAM-103/LE-C09-K02-R2-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 Az 4/2012 - 66,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. PhDr. Oldřichovi Choděrovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Výše označeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2012, č. j. OAM-103/LE-C09-K02-R2-2006, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna za zastupování ve výši 8640 Kč.

[2] Městský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku zrekapituloval odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření žalovaného k žalobě a zjištění ze správního spisu žalovaného. Městský soud též uvedl, že žalovaný vydal ve věci stěžovatele dne 27. 2. 2006 rozhodnutí č. j. OAM-103/LE-C09-C09-2006, kterým žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Toto rozhodnutí

napadl stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Praze zamítl. Proti tomuto rozsudku brojil stěžovatel kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 – 98 zrušil předchozí rozsudek Krajského soudu v Praze. Krajský soud v Praze poté, vázán právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku nejvyššího správního soudu, zrušil rozhodnutí žalovaného s tím, že žalovaný měl rozhodnout o existenci překážek vycestování a zda nebyly důvody pro aplikaci ust. § 91 zákona o azylu.

[3] Po zrušení rozhodnutí se konal dne 13. 4. 2011 doplňující pohovor, při kterém stěžovatel potvrdil, že důvodem k odchodu ze země původu byla obava ze strany státních orgánů. Stěžovatel působil u kriminální policie a podílel se na zatýkání osoby s kontakty na vrcholné politiky. Ve spise jsou založeny zprávy o zemi původu, na jejichž základě žalovaný posuzoval, zda důvody, které stěžovatel uváděl během správního řízení, nenaplnují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nelze proto souhlasit s námitkou stěžovatele, že nelze ověřit aktuálnost pramenů informací; ve spise jsou založeny veškeré dokumenty, ze kterých žalovaný vycházel, navíc dal žalovaný možnost stěžovateli se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

[4] Na základě obsahu protokolů sepsaných v průběhu správního řízení dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel od samého počátku tvrdí, že důvodem k jeho odchodu z Ukrajiny byla obava ze státních orgánů, kvůli jeho působení u policie a účasti na zatčení muže, který měl kontakty na politiky. Ve druhém pohovoru, který se konal po pěti letech od podání žádosti o mezinárodní ochranu, stěžovatel daleko podrobněji popsal situaci, v níž se nacházel před odchodem ze země původu a uvedl další zranění, která měl po údajném napadení. Městský soud odkázal ohledně dalších nesrovnalostí ve výpovědích stěžovatele na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Městský soud uvedl, že stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovorech nevyprávěl konzistentně. Přitom se jedná o tvrzení, která jsou klíčová pro posouzení žádosti z hlediska naplnění předpokladů pro udělení mezinárodní ochrany. Lze sice souhlasit s obhajobou stěžovatele, že vzpomínky na těžké životní situace mohou vyvolat strach, tvrzení stěžovatele jsou však v tomto řízení klíčová. Úkolem žalovaného je posoudit jejich pravdivost a svůj závěr v tomto směru řádně odůvodnit. Podle názoru městského soudu žalovaný této povinnosti dostal. V projednávané věci závěr žalovaného o nevěrohodnosti stěžovatele potvrzuje i skutečnost, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy byl zadržen Policí České republiky. I v tomto směru žalovaný řádně své rozhodnutí odůvodnil a lze na něj odkázat. Městský soud také dospěl k závěru, že ze stěžovatelovy výpovědi nevyplývá, že by ve vlasti měl problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů.

[5] Městský soud, stejně jako žalovaný, neshledal podmínky pro aplikaci § 13 zákona o azylu ani pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž zdůraznil, že udělení humanitárního azylu závisí na správním uvážení žalovaného.

[6] Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Předně neshledal hrozící nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu s tím, že stěžovatel skončil u policie dobrovolně, vycestoval legálně, neměl žádné problémy se státními orgány a není proti němu v současnosti vedeno trestní stíhání. Městský soud připomněl, že účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě stěžovatele tyto předpoklady splněny nebyly.

[7] Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany žalovaného, uvedl městský soud, že podle ustálené judikatury správních soudů má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany v rozsahu důvodů, které žadatel

v průběhu správního řízení uvedl. V tomto případě z tvrzení stěžovatele nevyplýval jakýkoliv důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je přitom patrné, že žalovaný důvodnost požadavku stěžovatele na udělení azylu posuzoval na základě jeho tvrzení. Závěr svého rozhodnutí o tom, proč důvody, které uvedl, nezakládají nárok na udělení mezinárodní ochrany pak žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil. Městský soud rovněž uvedl, že pro udělení mezinárodní ochrany není rozhodné, zda byla udělena jiným žadatelům, neboť žádost je vždy třeba posuzovat individuálně. Navíc žadatelé, na které poukazoval stěžovatel, byli (na rozdíl od stěžovatele) politicky činní.

[8] K námitce stěžovatele, že se žalovaný nezabýval tím, zda jím uváděné skutečnosti neodůvodňovaly aplikaci § 91 zákona o azylu, městský soud uvedl, že toto ustanovení bylo nahrazeno institutem doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní orgán byl povinen odůvodnit své rozhodnutí za použití právní úpravy účinné v době rozhodování.

II. Kasační stížnost

[9] Proti tomuto rozhodnutí městského soudu brojil stěžovatel kasační stížností ze dne 19. 11. 2012, kterou posléze doplnil podáním ze dne 21. 1. 2013. Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvedl jako důvody podání kasační stížnosti důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel namítal, že se žalovaný ve svém nynějším rozhodnutí nezabýval otázkou, zda je třeba aplikovat ust. § 91 zákona o azylu, ani nezdůvodnil, že ust. § 91 zákona o azylu bylo plně převzato institutem doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu v platném znění. Ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu stanoví, že povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat, jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Přitom samotné pravomocné rozhodnutí o neudělení azylu má za následek, že cizinec musí ukončit svůj pobyt na území České republiky. V praxi stát tuto povinnost ukládá tak, že vydá neúspěšnému žadateli o azyl výjezdní příkaz.

[11] Stěžovatel nesouhlasí se zjištěním žalovaného, že jeho výpovědi jsou nevěrohodné, neboť podrobně popsal své problémy na Ukrajině, na předmětnou událost vzpomíná velice obtížně, neboť v něm vyvolává pocit strachu. Je proto možné, že v průběhu devíti let, co stěžovatel žije v České republice, mohlo dojít k opomnění některých skutečností apod. Stěžovatel je toho názoru, že ve svých výpovědích uvedl azylově relevantní důvody, což žalovaný chybně popřel.

[12] Stěžovatel se dále dovolává extraterritoriálního působení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva“), přičemž zdůrazňuje, že ochrana poskytovaná čl. 8 Evropské úmluvy může být relevantní v případech, kdy zásah do práv jednotlivce nedosahuje intenzity nutné pro aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy, a také odkazuje na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (věci Chahal v. Velká Británie, Ahmed v. Rakousko, D. v. Velká Británie, X v. Island, Bensaid v. Velká Británie). Podle názoru stěžovatele měli žalovaný i soud zohlednit tento závazek přednostně před aplikací obyčejného zákona. Stěžovatel je přesvědčen, že v případě jeho návratu na Ukrajinu mu hrozí špatné zacházení, v krajním případě zabití, kvůli vyšetřování, které jako policista na Ukrajině vedl. Návrat na Ukrajinu stěžovatel pokládá za citelný zásah do své fyzické a morální integrity. V případě návratu stěžovatele na Ukrajinu by mohlo podle jeho názoru dojít také k porušení čl. 3 Evropské úmluvy.

[13] Stěžovatel dále namítá porušení „závazného“ čl. 53 Příručky UNHCR.

[14] Dále stěžovatel uvádí, že zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako nedůvodné je možné pouze v případě, že žádost je zjevně nedůvodná. Takovou jeho žádost není. Není pravdou, že stěžovatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody.

[15] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2013 popřel oprávněnost kasační stížnosti stěžovatele. Stěžovatel podle názoru žalovaného neuváděl v průběhu správního řízení skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný proto nesouhlasí s tím, že by v průběhu správního řízení došlo k porušení zákona o azylu, správního řádu či čl. 8 Evropské úmluvy. Rovněž rozsudek městského soudu považuje za zákonný. Z informací o zemi původu vyplývá, že v případě návratu do země původu a v případě ohrožení své osoby má stěžovatel možnost obrátit se o pomoc na příslušné orgány. Z informací o zemi původu vyplývá, že v současné době by policistovi, jakožto svědku, byl poskytnut mnohem větší rozsah ochrany, než jaký je poskytován řadovým občanům Ukrajiny. Žalovaný dále setrvává na závěru o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu a o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele. Informace použité jako podklad svého rozhodnutí považuje žalovaný za aktuální a specifikované.

[17] Závěrem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud

v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že s účinností od 1. 9. 2006 byl zrušen § 91 zákona o azylu ve dříve platném znění a institut překážek vycestování byl nahrazen institutem doplňkové ochrany upravené v ust. § 14a a 14b zákona o azylu. Jakkoliv tyto instituty nejsou zcela identické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je třeba konstatovat, že žalovaný neměl možnost postupovat jinak než aplikovat právní úpravu platnou v době vydání jeho druhého rozhodnutí, tedy ke dni 21. 2. 2012. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, ze kterého se podává: „*Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).*“ Ostatně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 – 98, na jehož základě Krajský soud v Praze později zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného, naznačil, že ve věci bude třeba posoudit již otázku udělení doplňkové ochrany (Srov. formulaci na str. 102 „*Pro účely dalšího řízení ve věci pak kasační soud obiter dictum poukazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, v němž podrobně rozvedl, jakým způsobem se má správní orgán zabývat povinností odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu ke otázce doplňkové ochrany.*“) Z rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že se posouzením splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli zabýval. Pokud žalovaný opomněl v odůvodnění svého rozhodnutí osvětlit důvod, proč se již nebude zabývat hodnocením existence překážek vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu, ale již bude aplikovat institut doplňkové ochrany, který překážky vycestování nahradil, lze toto opomenutí podle názoru zdejšího soudu považovat pouze za nevýrazné procesní pochybení, které by nemohlo mít dopad na výsledné rozhodnutí žalovaného. Proto uvedená námitka stěžovatele nezpůsobuje přijatelnost kasační stížnosti.

[21] Závěr o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele pro její rozporuplnost městský soud i žalovaný adekvátně zdůvodnili. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57 a ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, přitom dospěly k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Z uvedené judikatury je tedy patrné, že velký význam v azylovém řízení má věrohodnost výpovědi žadatele o azyl, což dokládá i judikatura zdejšího soudu, např. rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 -105, podle kterého „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem ke jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu sbledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se zdejší soud zabýval také v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 - 96, ze kterého se podává: „*Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního*

řízení učiní, neboť obledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi zřetelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“ Lze tedy dovést, že vnitřně rozporná výpověď žadatele o azyl podstatně snižuje její věrohodnost.

[22] Stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl obavy z pronásledování soukromou osobou (mužem, na jehož zatčení se podílel jako policista na Ukrajině). Zatčený muž měl mít příbuzné v Nejvyšší radě Ukrajiny. Stěžovatel měl být přesvědčován, aby změnil své hlášení o zatčení muže, měl být na něj vyvíjen nátlak i jeho nadřízeným, později měl být fyzicky napaden neznámými muži, jeho sestře a matce mělo být vyhrožováno a sestra měla být šikanována kontrolami ze strany státních dozorových orgánů ve svém obchodě. Nejprve je třeba poznamenat, že stěžovatelem uváděné pronásledování v zemi původu se, jak vyplývá z výše uvedeného, nemělo dít ze strany státu jako takového ale ze strany soukromé osoby, případně jednotlivců fungujících ve službách státu, kteří však jednali mimo své úřední pravomoci. Zde je třeba poznamenat, že aby mohly být problémy se soukromými osobami považovány za azylově relevantní pronásledování, je nezbytné, aby byly způsobovány původci pronásledování (srov. § 2 odst. 8 zákona o azylu), kteří jsou označeni v ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu, podle něhož se „*původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ U soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní. Zdejší soud se opakovaně již v minulosti k této problematice vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68 uvedl, že skutečnost, že *žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.* V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.* V případě stěžovatele nebylo prokázáno, že by státní orgány země původu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout stěžovateli ochranu před pronásledováním ze strany soukromé osoby, neboť stěžovatel nevyužil v zemi původu všechny dostupné prostředky ochrany.

[23] K extraterritoriálnímu účinku čl. 8 Evropské úmluvy, kterého se stěžovatel dovolává, je třeba poukázat na to, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. věc Bensaid v. Velká Británie) by stěžovatelem obávaný zásah do tělesné integrity znamenal zásah do soukromého života stěžovatele. Přitom je třeba odkázat na judikaturu zdejšího soudu, např. na rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze kterého se podává, že „*Z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bensaid proti Spojenému království (rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98), jehož se stěžovatel mezi jinými dovolával, ovšem vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti namítá pouze možnost narušení jeho soukromého života na Ukrajině, kde jsou kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ještě přísnější než v případě možnosti narušení rodinného života. Evropský soud pro lidská práva totiž mj. také konstatoval, že ne každý zásah do morální a fyzické integrity (tj. do soukromého života stěžovatele), který by případně znamenal porušení čl. 8 Úmluvy ze strany smluvního státu Úmluvy, je dostatečný pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy (F. proti Spojenému království, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 22. 6. 2004, stížnost č. 17341/03; Paramsothy proti Nizozemí, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 10. 11. 2005, stížnost č. 14492/03; Bensaid proti Spojenému království, rozsudek ze dne*

6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98, § 48). “Přitom ohledně stěžovatelem tvrzeného nebezpečí narušení jeho tělesné integrity (pomineme-li samotnou nevěrohodnost jeho výpovědi) platí, že u tohoto nebezpečí není jisté, zda opravdu nastane vzhledem k relativně dlouhé době, která od stěžovatelova odchodu z vlasti uplynula (téměř osm let), není jisté (jak ostatně konstatoval i žalovaný), zda by byl stěžovatel opravdu ještě nyní ohrožen jednáním muže, na jehož zatčení se jako policista podílel. Dále není zřejmé, že stěžovatel nemůže řešit svůj problém přesídlením v rámci Ukrajiny.

[24] Je třeba podotknout, že v případě Bensaid v. Velká Británie pan Bensaid trpěl vážnou duševní poruchou, byl ženatý se státní příslušnicí Spojeného království a pobýval na území Spojeného království v době vyhoštění 11 let, a přesto Evropský soud pro lidská práva neshledal v případě jeho vyhoštění (tedy nikoliv pouze vycestování) do Alžírka porušení čl. 3 Úmluvy ani čl. 8 Úmluvy, a to jednomyslně. Evropský soud pro lidská práva právě při hodnocení zásahu do práv pana Bensaida chráněných čl. 8 Evropské úmluvy vycházel z toho, že riziko újmy pro jeho zdraví, vyplývající z návratu do země jeho původu, se zakládalo na do velké míry hypotetických faktorech. Podobně by tomu bylo podle názoru zdejšího soudu i v případě stěžovatele, i pokud by soud pominul nevěrohodnost jeho výpovědi. Ohledně stěžovatelovy argumentace vážící se k extrateritoriálnímu účinku čl. 3 Evropské úmluvy, zdejší soud konstatuje, že z již citovaného rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bensaid v. Velká Británie vyplývá, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva nevyklučuje, že zacházení, které nedosahuje intenzity potřebné pro aplikaci čl. 3, může porušit čl. 8, pokud jde o aspekt soukromého života, tam, kde existují dostatečně nepříznivé účinky na fyzickou a morální integritu. Nejvyšší správní soud tedy pomocí argumentu od menšího k většímu dovozuje, že nedošlo-li v případě stěžovatele k naplnění požadované intenzity pro aplikaci čl. 8, nemůže se stěžovatel úspěšně dovolávat ani porušení čl. 3 Evropské úmluvy.

[25] Nejvyšší správní soud se také již v minulosti vyjádřil k povaze stěžovatelem citované metodické Příručky vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, srov. např. rozsudek ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 – 72, ve kterém zdejší soud uvedl, že „...*uvedenou Příručku vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako komentář k Ženevské konvenci z roku 1951 používá žalovaný při posuzování žádostí o udělení azylu. Při této rozhodovací činnosti je žalovaný vázán zákonem a mezinárodními smlouvami a zmíněná Příručka je pro něho pouhou výkladovou pomůckou.*“ Stěžovatelem citovaný čl. 53 uvedené příručky tedy nemá závaznou povahu, jak se mylně domnívá stěžovatel. Stěžovatel navíc ve své kasační stížnosti blíže nezdůvodnil, v čem spatřuje ve svém případě pronásledování na kumulativním základě.

[26] K poslední námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná (srov. ust. § 16 zákona o azylu), ale bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, neboť stěžovatel nespĺňoval podmínky stanovené pro udělení mezinárodní ochrany stanovené ust. § 12, § 13, 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[27] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečnou vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[29] Stěžovateli byl usnesením ze dne 12. 4. 2012, č. j. 1 Az 4/2012 – 23 ustanoven zástupcem JUDr. PhDr. Oldřich Choděra, advokát. Jelikož ustanovený zástupce stěžovatele přes výzvu soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 Azs 37/2012 – 14 nevyčíslil svou odměnu za zastupování, rozhodl soud o jeho odměně na základě skutečností zřejmých ze spisu. Podle obsahu spisu ustanovený zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby, a to doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 1. 2013. (Podle názoru soudu přitom nelze za úkon právní služby považovat podání pouze blanketní kasační stížnosti ze dne 19. 11. 2012.)

[30] Jelikož doplnění kasační stížnosti vykonal ustanovený zástupce stěžovatele již po dni 1. 1. 2013, kdy nabyla účinnosti vyhláška č. 486/2012 Sb., kterou byl novelizován advokátní tarif, přiznal soud ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu již podle pravidel stanovených advokátním tarifem ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. Za provedený úkon právní služby tedy náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna ve výši 3 100 Kč (srov. ust. § 9 odst. 4 a § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném po 1. 1. 2013) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce stěžovatele sice soudu nedoložil, zda je plátcem DPH, na č. 1. 60 spisu krajského soudu je však založeno jeho osvědčení o registraci k DPH. Proto soud zvýšil odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele o 21% DPH. Celkově tedy přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu